

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561088592/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

nogle ret pæne Kanoner, de har dernede!» sagde *Peter Wik*, »dem skulde de have skudt med paa Dronningens Geburtsdag!»

Et Øieblik faldt Sneeflokkene mindre tæt; en forunderlig sukken-
de Lyd, forskjellig fra den, de før havde hørt, lød under dem: det var
som om det tilfukkede Dyb greb efter et Aandedrag. *Peter Wik* stod stil-
le, hans Øine saae gennemtrængende frem for sig. »Vi ere nok ikke
Halvveien,» sagde han. »Jeg troer, vi for i Dag gjøre bedst i at lade
Svensken være Svensken!» Han stod endnu og lyttede.

Som Sømand var det ham klart, at den stærke Iis, ved Forandring af
Strøm og sydøstlig Vind, som det nu var blevet, kunde i meget kort
Tid brydes og drive Nord paa. Det er en af de mest imponante Natur-
scener, vort Land fremviser. Isens Stryke, Strømningens Kraft, især
ved Helsingøer, hvor Sundet mellem Landene kun er en halv Miil
bredt, er af stor Virkning. Mægtige Iisstykker presse mod hverandre,
Strømmen løfter dem høit op, og, som skruede rundt om, reise sig i
barokke Former de glasagtige, svømmende Fjelde. En forbiseilende
Gletscher synes da Sundet.

Endnu var intet synligt Spor af en saadan Naturscene, men Tegnet
var givet, Dybets Helhest havde vrinsket Død for dem deroppe. At-
ter faldt Sneeflokkene. *Peter Wik* vendte om, og nu var Veien lettere,
thi Blæst og Sne havde de nu paa Ryggen. Pludseligt lød tæt bag ved
dem et svagt, men gennemtrængende Angstskrig, han saae tilbage og
netop tidsnok, for ei at blive overkjørt af en lille, let Slæde med fire
Mennesker; den kjørte i Retning lige ud mellem Landene. *Peter Wik*
udstedte et: »Hallo!» det besvaredes, og Slæden holdt stille.

En fornem dansk Herre sad hos sin Tjener paa Forsædet, to Damer,
en ældre og en meget ung Pige, havde den bedre Plads; den Yngste
var det, som græd høit; den ældre Dame drog Kaaben tæt om sig.

»Hvor langt troer De, vi ere fra Sjælland?» spurgte Herren.

»Henved to Mile!» svarede *Peter Wik*, »men kjører Herskabet ad
den Kant, de nu styre, saa bliver det en lang Landevei. Den Curs gaaer
ad Preussen til. Her ligger Sverrig, der ligger Sjælland → og han pege-
de i den Retning.

»Er det vist?» spurgte Herren.

»Jeg gaaer med Compas i Hovedet!» svarede *Peter Wik*.

»Det fordømte Veir,» sagde den Fremmede. »Det var saa klart, da vi
forlode Sverrig! vi ere vel nu undet Fveen.»